

SOCIETATEA CIVILĂ DE AVOCAȚI „MIHNEA STOICA ȘI ASOCIAȚII”

Înființată prin Decizia Baroului București nr.1335 din 13 iulie 2010

Sediul Profesional: Bulevardul I.C.Brătianu, Număr 39, Bloc P6,

Scara 2, Apartament 32, Sector 3, București 030173

Telefon/Fax: +4021.313.5649 E-mail: contact@mssa.ro

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. (...)

Termen: 14.12.2018

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul (...) prin avocat INGRID LUCIANA MOCANU,

in temeiul art. 146 lit. d) teza I din Constitutia Romaniei, republicata si art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si functionarea Curtii Constitutionale, republicata (denumita in continuare „Legea nr. 47/1992”), formulez prezenta

EXCEPTIE DE NECONSTITUTIONALITATE

a dispozitiilor art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, republicata

I. OBIECTUL EXCEPTIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

Obiectul exceptiei de neconstitutionalitate invocata in prezenta cauza il constituie dispozitiile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, republicata.

Potrivit art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara,

„Art. 19. - (3) La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Inaltei Curti de Casatie si Justitie, la propunerea presedintelui sau a vicepresedintelui acesteia, poate aproba infiintarea de complete specializate in cadrul sectiilor Inaltei Curti de Casatie si Justitie, in functie de numarul si de natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecarei sectii, precum si de specializarea judecatorilor si necesitatea valorificarii experientei profesionale a acestora.”

II. ADMISIBILITATEA EXCEPTIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

Instanta de judecata este rugata sa observe ca exceptia de neconstitucionalitate invocata este **admisibila** pentru urmatoarele considerente:

- (i) *Textul a carui neconstitucionalitate solicitam a fi constatata este cuprins in **Legea nr. 304/2004**, facand astfel obiect al controlului de constitutionalitate exercitat de Curtea Constitutionala in temeiul art. 146 lit. d) din teza I din Constitutia Romaniei, republicata si art. 29 din Legea nr. 47/1992.*
- (ii) *Textul de lege **nu a fost declarat neconstitucional** printr-o decizie anterioara a Curtii Constitutionale, conditie statuata in art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.*
- (iii) *Exceptia a fost ridicată **în fața unei instanțe de judecată**, respectiv prezenta instanță, care întrunește toate condițiile pentru a fi o instanță de judecată.*
- (iv) *Textul de lege a carui neconstitucionalitate cerem a fi constatata **are legatura cu solutionarea cauzei** si este fundamental pentru aceasta, conditie statuata in art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.*

In ceea ce priveste conditia potrivit careia textul a carui neconstitucionalitate se solicita a fi constatata sa aiba legatura cu solutionarea cauzei mentionam **Decizia nr. 704 din 29 noiembrie 2016** referitoare la exceptia de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 Publicată în Monitorul Oficial nr. 158 din 02.03.2017. In aceasta decizie Curtea Constitutionala s-a pronuntat in sensul in care, *în jurisprudența*

sa, a stabilit două criterii/condiții pentru existența legăturii textului criticat cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).

Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, **nu trebuie analizată în abstracto**, ci trebuie verificat în primul rând **interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015; Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 397 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015).

Având în vedere aceste aspecte, este evident ca textul de lege are legătura cu soluționarea cauzei, atât timp cât este vorba de fundamentul legal în baza cărui se constituie completul care judeca prezenta cauza.

Pentru aceste motive, va solicitam să constatați ca excepția de neconstituționalitate este admisibilă și să dispuneți sesizarea Curții Constitutionale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozițiile art. 142 alin. (1) și art. 146 lit. d) teza I din Constituția României, republicată.

III. MOTIVE DE NECONSTITUTIONALITATE

1. ***Incalcarea art. 73 alin. (3) lit. l), a art. 126 alin. (4) și art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată***

Potrivit art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituția României, republicată, „Prin lege organică se reglementează **organizarea și funcționarea** Consiliului Superior al Magistraturii, **a instanțelor judecătorești**, a Ministerului Public și a Curții de Conturi.”

De asemenea, potrivit art. 126 alin. (4) din Constituția României, Republicată, **„Compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică.”**

Pe de altă parte, art. 19 alin (3) din Legea 304/2004 prevede că înființarea de complete specializate la Înalta Curte de Casație și Justiție pot fi aprobate de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, **fără a exista vreo mențiune cu privire la modul de determinare a completelor de judecată.**

Prin urmare, nu numai că art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 nu reglementează **compunerea** instanței, dar acordă Colegiului de conducere al Înaltei Curți putere discreționară în determinarea compunerii acestor complete.

Pe acest palier menționăm că noțiunea de „compunere” a instanței utilizată de art. 126 alin. (4) din Constituția României este o **noțiune constituțională autonomă**, ce nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și **compunerea secțiilor**, secțiilor unite, **completurilor de judecată** care realizează funcția sa jurisdicțională. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 685/2018, par. 177, reținând că *„Pentru că organizarea puterii judecătorești să nu devină în sine aleatorie și pentru a nu permite apariția unor elemente de arbitrar, legiuitorul constituant a stabilit că procedura de judecată se stabilește prin lege, iar cu privire specială asupra Înaltei Curți de Casație și Justiție a consacrat faptul că atât compunerea sa, cât și regulile de funcționare se stabilesc prin lege organică. Astfel, atunci când legiuitorul constituțional se referă la **compunerea instanței supreme – noțiune autonomă folosită de Constituție – nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională.** Astfel, Curtea constată că legiuitorul constituțional a dat o mare importanță ordonării acțiunii puterii judecătorești atât la nivelul instanței supreme, cât și la nivelul celorlalte instanțe inferioare.”*

Prin urmare, nu numai regulile generale de organizare ale instanței supreme trebuie reglementate prin lege organică ci **toate aspectele în legătură cu organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite și a completurilor de judecată.**

Or, din lectura Legii nr. 304/2004, rezultă că se poate de clar că în privința completelor de 3 judecători **nu există nicio dispoziție care să prevadă modul de compunere al acestora.**

Asadar, se poate observa că dispozițiile legale criticate, în ciuda prevederilor că se poate de clare ale art. 73 alin. (3) lit. l) și art. 125 alin. (4) din Constituția României,

Republicata, **nu numai ca nu asigura reglementarea constituirii completelor de 3 judecatori dar deleaga acest atribut Colegiului de conducere al Inaltei Curti, care este abilitat sa stabileasca in mod unilateral si arbitrar completele specializate de 3 judecatori.**

Prin urmare, potrivit dispozitiilor legale criticate, se ajunge la situatia in care nu numai ca modul de compunere a completelor de judecata este reglementata printr-un act administrativ dar acest act administrativ este emis de insasi conducerea instantei.

Asadar, faptul ca aspecte esentiale ale compunerii celei mai inalte instante nationale sunt prevazute in acte administrative cu caracter inferior legii conduce la incalcarea normei constitutionale potrivit careia organizarea si functionarea instantelor judecatoresti se reglementeaza prin lege organica, si anume la art. 73 alin. (3) lit. l) si art. 126 alin. (4) din Constitutia Romaniei, Republicata.

Mai mult, normele de compunere a instantelor ar trebui sa se bucure de accesibilitate, previzibilitate si stabilitate. Or, delegarea atributiei de a stabili aceste norme Colegiului de conducere al Inaltei Curti de Casatie si Justitie, prin emiterea unor hotarari de stabilire a completelor, ceea ce nu reprezinta altceva acte administrativ cu caracter infralegal, determina o stare de incertitudine juridica, acest gen de acte avand, de obicei, un grad sporit de schimbari succesive in timp (a se vedea in acest sens Decizia Curtii Constitutionale nr. 172/24 martie 2016, paragrafele 18-22 si Decizia Curtii Constitutionale nr. 307/2018 paragrafele 21 - 29).

Prin urmare, solutia legislativa prevazuta de art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, Republicata, contravine si normelor de tehnica legislativa, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnica legislativa pentru elaborarea actelor normative, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, actele infralegale cu caracter normativ se emit numai pe baza si in executarea legii si trebuie sa se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza si in executarea carora au fost emise, fara ca prin acestea sa poata fi completata legea.

2. ***Incalcarea art. 21 alin. (3) din Constitutia Romaniei, republicata si art. 6 parag. 1 CEDO sub aspectul impartialitatii instantei***

Pe langa faptul ca normele de compunere a instantelor trebuie sa se bucure de accesibilitate, stabilitate si previzibilitate, este imperios necesar ca acestea sa se bucure de transparenta si incredere din partea justitiabililor.

Daca infiintarea unui numar de complete cu o anumita specializare, avand in vedere numarul de cauze cu un anumit profil si cel al judecatorilor cu experienta in acele

materii, intra in sfera administrativa si, pe cale de consecinta, in competenta Colegiului de Conducere al ICCJ, nu acelasi lucru se poate spune despre compunerea completelor. Compunerea completelor, reprezentand desemnarea nominala a judecatorilor ce urmeaza sa formeze un complet, este o problema jurisdictionala ce tine de insasi savarsirea actului de justitie si, prin urmare, trebuie realizata printr-o procedura legala menita sa asigure independenta si impartialitatea judecatorilor.

Prin **Decizia Curtii Constitutionale numarul 685/2018** instanta de contencios constitutional a retinut, facand referire la completele de 5 judecatori, ca **prezumtia de impartialitate a instantei este inlaturata daca se constata ca membrii completului nu au fost desemnati prin tragere la sorti, aleatoriu, in sedinta publica** (a se vedea in acest sens paragraful 149).

Or, dreptul la un proces echitabil are la baza sa exact aceste două caracteristici esențiale, impartialitatea si independenta instantei, iar lipsa reglementarilor referitoare la compunerea instanței si stabilirea completelor de 3 judecatori chiar de catre conducerea acesteia, atrage, în mod cert, o suspiciune/ îndoială rezonabilă cu privire la posibilitatea ca instanțele să nu fie independente sau imparțiale

Asa cum a statuat Curtea Constituțională, in **Decizia nr. 685/2018**, *„Noțiunile de „independență” și „imparțialitate obiectivă” sunt strâns legate între ele, astfel încât, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie analizate împreună [a se vedea mutatis mutandis Hotărârea din 9 octombrie 2008, pronunțată în cauza Moiseyev împotriva Rusiei, par.175]. Prin urmare, jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la aplicarea art.6 din Convenție – dreptul la un proces echitabil și garanțiile generale ale unui proces echitabil, arată că independența tribunalului nu poate fi separată de imparțialitatea acestuia, iar aceste două condiții trebuie întrunite cumulativ atunci când se apreciază asupra respectării art.6 din Convenție. În același sens, în doctrină s-a subliniat că art.6 par.1 impune în mod distinct atât condiția imparțialității tribunalului, cât și pe cea a independenței lui. Însă, în situații deduse judecății Curții, aceste condiții apar strâns îmbinate, ceea ce a determinat instanța europeană să le examineze împreună. (par. 179). Cu privire la independent judecatorului Curtea a statuat, in par. 180 al aceleiasi decizii, că art.2 alin. (3) din Legea nr.303/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.242/2018, precizează că „Judecătorii trebuie să ia decizii fără niciun fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare”.*

Sintagma *chiar autoritati judiciare* se refera la persoanele care ocupa functii de conducere/executie in sistemul judiciar sau a unor institutii ce fac parte din autoritatea judecatoreasca si care, prin deciziile administrative, luarile de pozitie sau activitatea lor, pot genera o temere magistratului aflat in exercitiul functiunii, de natura a-i influenta deciziile.

Pe acest palier, Curtea Constituțională, in Decizia nr. 685/2018 reține ca” *în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în privința determinării caracterului independent al instanței, **aparențele joacă un rol deosebit**, întrucât ceea ce este în discuție este încrederea pe care instanțele judecătorești, într-o societate democratică, trebuie să o inspire publicului și, înainte de toate, în privința procedurilor penale, acuzatului [Hotărârea din 29 septembrie 2001, pronunțată în Cauza Sahiner împotriva Turciei, paragraful 44]. De asemenea, alături de aparențe, independența instanței se evaluează în funcție de modul de numire a membrilor acesteia, durata mandatului lor și garanțiile împotriva presiunilor exterioare [Hotărârea din 25 februarie 1997, pronunțată în Cauza Findlay împotriva Regatului Unit, paragraful 73]. (par. 181).”*

Cu privire la imparțialitatea judecătorului, în jurisprudența sa [cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.897 din 10 decembrie 2014, paragrafele 19, 20, 25 și 26, și, în același sens, a se vedea Decizia nr.169 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.353 din 9 mai 2016, paragrafele 17—24, Decizia nr.625 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.107 din 7 februarie 2017, paragraful 19, Decizia nr.278 din 26 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.882 din 9 noiembrie 2017, paragrafele 51 și 52, sau Decizia nr.776 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.58 din 19 ianuarie 2018, paragraful 18 și urm.], Curtea Constituțională a statuat că “*imparțialitatea magistratului — garanție a dreptului la un proces echitabil — poate fi apreciată într-un dublu sens: un demers subiectiv, ce tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate subiectivă, și un demers obiectiv, cu scopul de a determina dacă acesta a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza Piersack împotriva Belgiei, paragraful 30).”*

Neexistând un mecanism procedural care să reglementeze în vreun fel, o modalitate și o procedură de constituire a completelor de 3 judecatori, aceștia fiind numiți în mod unilateral și arbitrar de conducerea instanței, temerile privind imparțialitatea obiectivă a instanței apar total justificate.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, în aprecierea imparțialității obiective, aparențele au un rol deosebit, deoarece într-o societate democratică tribunalele trebuie să inspire deplină încredere justitiabililor (a se vedea în acest sens și Hotărârea din 1 octombrie 1982 pronunțată în Cauza Piersack împotriva Belgiei, paragrafele 28—32, Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza De Cubber împotriva Belgiei, paragrafele 25—30, sau Hotărârea din 24 mai 1989, pronunțată în Cauza Hauschildt împotriva Danemarcei, paragrafele 46—52).

Cu referire la imparțialitatea obiectivă a tribunalului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că aceasta constă în a determina dacă, independent de conduita personală a membrilor săi (valența subiectivă a imparțialității), unele împrejurări sau fapte ce se pot verifica autorizează a pune în discuție imparțialitatea lor. Testul obiectiv privește, îndeosebi, **legăturile ierarhice sau de altă natură între judecător și ceilalți participanți la procedură**, astfel încât trebuie demonstrat, de la caz la caz, dacă o asemenea relație de o asemenea natură sau grad indică lipsa imparțialității tribunalului [Hotărârea din 23 aprilie 2015, pronunțată în Cauza Morice împotriva Franței, paragraful 77]. Acesta trebuie să determine dacă tribunalul însuși și, printre alte aspecte, **compunerea sa** au oferit suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială rezonabilă în privința imparțialității sale [Hotărârea din 12 ianuarie 2016, pronunțată în Cauza Miracle Europe KFT împotriva Ungariei, paragraful 54].

Or, în măsura în care normele legale nu satisfac exigențele antereferate, ele încalcă principiului imparțialității justiției cuprins în art. 124 alin. (2) și, implicit, dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Astfel, așa cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 685/2018 la paragraful 187, *“normele cu caracter organic privitoare la compunerea tribunalului sunt menite să asigure încrederea publicului în actul de justiție. De aceea, „nu trebuie*

doar să se facă dreptate, trebuie să se și vadă că se face dreptate” [„Justice must not only be done, it must also be seen to be done”] — Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza De Cubber împotriva Belgiei, paragraful 26.”

Prin urmare, în considerarea celor de mai sus, apreciem ca textul art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 **nu reprezintă o garanție aferentă imparțialității obiective a instanței**, parte a dreptului la un proces echitabil. Între aceste garanții se înscrie caracterul aleatoriu atât al distribuirii cauzelor în sistem informatic, cât și al compunerii completului de judecată instituit prin lege, **sistem care nu se aplica desemnării completelor de 3 judecatori.**

Repartizarea cauzelor în mod aleatoriu, fiind o normă de organizare judiciară cu rang de principiu, a fost instituită prin art.11 și art.53 din Legea nr.304/2004, cu scopul de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție, principala modalitate de repartizare aleatorie fiind cea informatică [a se vedea și Decizia nr.5103 din 1 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal]. Cu toate acestea, în privința compunerii completelor de 3 judecatori, regula compunerii aleatorii nu este reglementată, **acestea fiind desemnate prin hotărâri ale Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.**

De altfel, faptul că desemnarea aleatorie reprezintă soluția garantării independenței și imparțialității judecătorilor rezulta și din **Decizia Nr.633 din 12 octombrie 2018** referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial nr.1.020 din 29.11.2018 în care Curtea, la paragraful 262 reține ca *“opțiunea Camerei decizionale de a adopta soluția desemnării aleatorii a judecătorului care îl înlocuiește pe judecătorul care s-a abținut sau a fost recuzat (art.1 pct.34) **reprezintă o garanție a imparțialității instanței.**”*

Totodată, Curtea a reținut ca *“preluarea de către Colegiul de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție a unei atribuțiuni ce vizează ideea de iuris dictio a transformat această entitate administrativă întruna jurisdicțională, din moment ce Colegiul de conducere a decis legala compunere a instanței, ceea ce a afectat dreptul la un proces*

*echitabil, în componenta sa esențială ce privește **imparțialitatea completului de judecată** (Decizia nr. 685/2018, par. 190)."*

Prin urmare, impunerea unor membri de drept în componenta completelor de 3 judecatori, pe calea unor acte administrative, **poate da naștere la presiuni latente** asupra membrilor completului, constând în supunerea judecătorilor superiorilor lor judiciari sau, cel puțin, **constând într-o ezitare/lipsă de dorință a judecătorilor de a-i contrazice pe aceștia** [a se vedea, cu privire la acest parametru de analiză, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 decembrie 2009, pronunțată în cauza Parlov-Tkalčić împotriva Croației, paragraful 91].

În acest context, lipsa reglementării unei compuneri aleatorii a completelor de 3 judecatori și determinarea acestora prin Hotărâri ale Colegiului de conducere a Înaltei Curți, emise în baza art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, apare ca fiind în gravă contradicție cu principiul imparțialității și independenței instanței și, pe cale de consecință, cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituția României, Republicată și art. 6 par. 1 CEDO.

Pentru toate aceste motive solicităm instanței de contencios constituțional să constate incompatibilitatea dispozițiilor art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, Republicată cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. I), art. 126 alin. (4), art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) din Constituția României, Republicată, precum și art. 6 par. 1 CEDO.

Având în vedere argumentele invocate *supra*, va solicităm să constatați ca excepția de neconstituționalitate este admisibilă și să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate în

conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozițiile art. 142 alin.(1) și art. 146 lit.d) teza I din Constituția României, republicată.

Cu stimă,

(...)

prin avocat Ingrid Luciana MOCANU

Domnului Președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție